

v jejichž obvodu jest jich trvalé zastoupení pro tuzemsko, neb orgán, pověřený obstaráváním záležitostí takových ústavů a společností. Správně proto rekursní soud uznal, že jest dána příslušnost obchodního soudu v Praze, když žalovaná pojišťovací společnost má v Praze odbočku, jejíž firma jest zapsána do obchodního rejstříku obchodního soudu v Praze, neboť společnost ta má zde orgány, pověřené obstaráváním jejich tuzemských obchodů. Tomu není na závadu doložka o příslušnosti, obsažená v §u 18 pojišťovacích podmínek, dle níž veškeré spory mezi společnostmi a pojištěncem patří k příslušnosti budapeštského královského obchodního a směnečného soudu; neboť uplatnění ujednaného sudiště vyžaduje, by žalovaná společnost předložila soudu listinu, dle níž se žalobce svým podpisem podrobil výhradně příslušnosti obchodního a směnečného soudu v Budapešti (§ 104 j. n.), toho však žalovaná společnost neučinila, neboť pojišťovacího návrhu žalobcem podepsaného nepředložila a pojistka žalobcem předložená není žalobcem podepsána a tištěné podmínky pojistce připojené, prorogační klausuli obsahující, nikterak ještě neprokazují, že by byly bývaly připojeny též pojišťovacímu návrhu.

Čís. 2424.

Rekurs do usnesení, proti němuž není samostatného opravného prostředku, jest odmítnouti pro tentokráte. To platí i tehda, spojen-li takovýto recurs s rekurem vůbec nepřipustným.

Proti usnesení, jímž nebylo vyhověno návrhu na snížení zálohy na znalečné, není opravného prostředku.

(Rozh. ze dne 27. března 1923, R I 271 23.)

Rekursní soud vyhověl rekursu, pokud jím bylo napadeno usnesení prvního soudu, jímž nebylo vyhověno odmítnutí znalce, a nevyhověl mu, pokud napadal usnesení, nevyhovující návrhu na snížení poplatkové zálohy.

Nejvyšší soud zrušil napadené usnesení a odmítl recurs do usnesení prvního soudu, pokud jím nebylo uznáno na odmítnutí znalce, pro tentokráte, pokud pak jím nebylo vyhověno návrhu na snížení poplatkové zálohy, vůbec.

D u v o d y:

Rekurs je duvodný. I. Dle §u 366 I. c. ř. s. není samostatného opravného prostředku proti usnesení, kterým bylo odmítnutí některého znalce zamítnuto (§ 356 c. ř. s.). Dle §u 515 c. ř. s. v těch případech, ve kterých není podle ustanovení c. ř. s. dovolen samostatný opravný prostředek proti některému usnesení, mohou strany stížnosti do tohoto usnesení přivést ku platnosti opravným prostředkem podaným proti nejbližšímu rozhodnutí, které lze bráti v odpor. II. Stížnost do usnesení, kterým nebylo vyhověno návrhu na snížení poplatkové zálohy znalečné, je dle §u 367 a 349 II. c. ř. s. vyloučena. Poznámka sluší proti rekursnímu soudu, že v §u 366 c. ř. s. případ zálohy na znalečné není řešen, že tedy platí dle §u 367 c. ř. s. podpůrně předpisy §u 332 a 349

II. c. ř. s. Žalující strana spojila rekurs ad I. s rekuresem ad II., tedy s rekuresem nepřipustným. Proto měl býti rekurs ad I. odmítnut dle §u 523 c. ř. s. pro tento krát a rekurs ad II. odmítnut v ů b e c z úřední moci již soudem, u něhož byly řečené rekursy podány. Když však rekursní soud k tomu nepřihlédl a obě stížnosti vyřídil ve hlavní věci, bylo jeho usnesení zrušiti, o stížnostech rozhodnouti dodatečně, jak se stalo, a jak to učiniti náleželo dle §u 523 c. ř. s. už soudu první stolice.

Čís. 2425.

Ochrana nařízení ze dne 25. června 1920, čís. 409 sb. z. a n., nevztahuje se na noční kavárnu s ženskou obsluhou, jež požívá špatné pověsti.

(Rozh. ze dne 27. března 1923, R I 302/23.)

Žádosti nájemkyně, by povolen byl odklad exekuce vyklizením kavárenských místností, soud první stolice vyhověl, rekursní soud odkladu nepovolil. D ů v o d y: Rekursní soud nesdílí odůvodnění prvního soudu, v němž tento poukazuje na skutečnost, že strana povinná provozuje živnost v domě již po 18 let a jest nemyslitelno, že by strana pronajímající po tak dlouhou dobu jen z pouhé útrpnosti stranu povinnou v domě trpěla přes všechny svízele, jež nyní uvádí. Že by nepřístojnosti, které byly základem řízení o svolení k výpovědi, trvaly po celou dobu 18 let, nebylo zjištěno, naopak zjištěna spolehlivě špatná pověst kavárny teprve v dobách posledních, kdy dlužnice sama kavárnu tu provozuje. Soud rekursní konal v tomto směru další šetření a zjišťuje tyto skutečnosti: Kavárna navrhovatelky jest téměř výlučně kavárnou noční se ženskou obsluhou a jako taková pověsti dobré nepožívá. Bylo svého času přednášeno různými osobami mnoho stížností co do vedení kavárny a poukazováno k tomu, že navrhovatelka při uzavřených dveřích zdržuje hosty v místnostech. Dále byly projednávány u policejního okresního komisařství různé případy, že hosté nezaplatili útraty, ale vyšlo na jevo, že číšnice a personál pil na útraty hostů. Policejní okresní komisařství předsevzalo občasné prohlídky místností konceptním úředníkem, ale zvláštních závad nenalezlo. Jisto jest však, že číšnice posluhují hostům i po 10. hodině noční a že hostů náležitě pro zaměstnavatelku využijí. Celkem možno kavárnu označiti jako noční místnost se ženskou obsluhou a prohlásiti, že se nejedná o místnost řádnou. Tím jest osvědčeno s dostatek, že kavárna žadatelky požívá stále špatné pověsti od doby, kdy dlužnice ji vede jako noční kavárnu se ženskou posluhou, v níž hlavně v době noční se hosté nesmírně využijí ve prospěch zaměstnavatelky a jejího personálu. Sotva jest v intencích vládního nařízení ze dne 25. června 1920 čís. 409 sb. z. a n., aby chránilo také takovéto špatné pověsti požívající místnosti, zvláště když nepřístojnosti, jež byly podkladem řízení o povolení k výpovědi, i nadále trvají. Proto také vládní nařízení při osvědčené nemožnosti, najíti přiměřenou náhradu, dává soudu exekučnímu na uvážení, zda povolí žádaný odklad čili nic (arg. slovo »může«). V tomto případě po náhledu soudu rekursního není odklad exekuce v intencích vládního nařízení.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolacímu rekursu.